

som, dersom de benyttede Sognets Præst, til enhver Tid vilde have Ret til at benytte Kirken, naar de havde Brug for den, denne Tillæbelse. At nu dette, at der kommer en anden Præst i Kirken end Sognets egen Præst, skulde have den Virkning, at Kirken skulde blive saa vanffelig at gjøre reen, at dette skulde ansees for en Hindring, kan jeg virkelig ikke indsee. Seg skal altsaa forlade de tvende ærede Talere og henvende mig andetskeds. Seg vil udtale min Glæde over, at denne Sag foreligger for det høie Thing til Behandling, og jeg har det Haab, at det vil fremme og vedtage Lovforslaget. Seg har det Haab, at den høitagtede Minister ikke vil modsætte sig Lovforslaget, men fremme det, og dersom dette Haab ikke glipper, har jeg atter det Haab, at det andet høie Thing ogsaa vil vedtage Lovforslaget; det var nemlig der, at Lovforslaget forrige Gang fandt sin største Modstand, idet det faldt igjennem der med 20 Stemmer imod 17, hvorimod det her i Folkethinget ved tredje Behandling blev vedtaget med 55 Stemmer imod 11. Naar jeg siger, at jeg har det Haab, at den høitagtede Minister ikke vil modsætte sig Lovforslaget, saa kunde det synes noget tvivlsomt, da den høitærede Minister forrige Gang havde ikke saa Lidet imod det; men jeg grunder dette mit Haab paa, at de Indvendinger, som den høitærede Minister dengang fremkom med imod Lovforslaget, ved en nøiere Prøvelse vilde vise sig ikke at holde Stik, idet de siden den Tid tildeels ere imødgaaede af den høitærede Minister selv. En Hovedindvending fra den høitærede Ministers Side var, at Loven om Sognebaandets Løsning var gaaet ud fra, at de, der sluttede sig til en anden Præst, sluttede sig tillige til hans Menighed, og som Saadanne maatte de have Ret til at benytte Kirken i det Sogn, hvor deres valgte Præst boede, til kirkelige Handlingers Udførelse. Dersom nu dette er rigtigt, saa har det høie Folkething og det høie Lands- thing og den daværende høitærede Kirke- og Underviisningsminister aldeles urigtig opfattet Forholdet; thi den høitærede Minister udtalte dengang, da Loven om Sognebaandets Løsning var for, at han ikke kunde have Noget imod det, som dette Lovforslag tilsigter, forbi det stod i Overensstemmelse med Grundtanken i Loven

om Sognebaandets Løsning. Det høie Lands- thing bebudede et Endringsforslag, og det høie Folkething stillede et Endringsforslag, som netop gik ud paa det Samme, som det foreliggende Lovforslag tilsigter. Man stillede intet Forslag i Landstthinget, og man tog her i Folkethinget kun det stillede Forslag tilbage paa Grund, af det ganske bestemt givne Løfte af den daværende Kirke- og Underviisningsminister, at han ad administrativ Vej vilde faae Sagen ordnet saaledes, at netop det, som det dengang stillede Endringsforslag gik ud paa, og det, som det foreliggende Lovforslag tilsigter, skulde og kunde opnaaes ad administrativ Vej. Seg mener altsaa, at man ikke kan gaae ud fra at sige, at Loven om Sognebaandets Løsning er gaaet ud fra en aldeles anden Forudsætning end denne. Efter min Opfattelse bestemmer Loven om Sognebaandets Løsning ikke i selve sine Paragrapher Noget om dette Forhold; men naar man tager Hensyn til Forhandlingerne, er det klart, at Loven ikke er gaaet ud fra, at den, der sluttede sig til en anden Præst, tillige sluttede sig til denne anden Præsks Menighed. Seg er her i det heldige Tilfælde at kunne anføre en Udtalelse, som senere er falden fra den høitærede Minister, og som udtaler den modsatte Anskuelse, nemlig ved Forhandlingen over Lovudkastet om Oprettelsen af Menighedsraad. Seg skal med den høitærede Formands Tillæbelse oplæse et Par Linier, for ganske bestemt at gjengive, hvad den høitærede Minister udtalte. Han yttrede sig nemlig saaledes: „De have deres Rettigheder i det Sogn, hvori de opholde sig. Saaledes som hele Loven om Sognebaandets Løsning er stillet, knytte de sig ikke til en fremmed Menighed, men til en fremmed Menigheds Præst. Man kunde godt i Loven om Sognebaandets Løsning have taget Sagen paa en anden Maade, som en Tilslutning til en anden Menighed; men saa vilde deraf følge en heel Deel Bispørgsmaal, som ogsaa maatte opfattes paa en anden Maade. Som Loven er opfattet, vedblive de at høre til deres eget Sogn.“ Det er den Opfattelse, jeg stadig har lagt i Loven om Sognebaandets Løsning; de, der have løst Sognebaandet, slutte sig ikke til en fremmed Menighed, men til en fremmed Menigheds Præst, og naar de have deres Ret-